

Molčal si, gozd, in molčali so dobri tvoji duhovi, ko sem se poslavljal od sreče svoje.

»Ne jokaj se, dete! Za leto dnij se vrne najina sreča, in leto je trenutek.« Gozd, duhovi tvoji pa so molčali, in njih molk mi je oklepal srce z grozno tesnobo: trenutek mi je večnost, pa bi mi bilo leto trenutek! . . .

Oživljajo se iz nova glasovi. Začetskoma nežno šepetajoč, krepe se čimdalje vztrajneje. To ni več óni skrivnostni šepet, budèč mi spomine na srečo mojo, to je vzdihanje blagih gozdnih duhov . . .

Ljubil sem jo iz dnà svoje duše, ali to ljubezen mi je vrnila z nejevero.

»Da se ne vrneš nikdar več, da si me pozabil, pravili so mi. Ne véš, kakó mi je bilo hudó, kakó težkó sem se udala drugemu,« govorila je in trepetala pred pogledi mojimi.

Sreča se mi je razrušila na mah. Srd in obup sta mi napolnila dušo, ali ni mi bilo bitja, da bi se mu potožil. Gozd je bil jedina priča nesreče moje. In njega duhovi so čutili in trepetali z menoj. Pripogibali so grčavo vejevje in me vabili k sebi, toda zvalili me niso. . .

Dolgo te nisem videl, gozd domači, tovariš moje sreče in nesreče! Dolgo nisem čul ni šepetanja ni vzdihanja tvojega. Čustva so se umirila in tudi — ohladila. To šepetanje pa mi budi davne spomine, najblažje in najbridkejšje. In vender bi rad večno užival to sladko boleost, katero mi budé ti spomini! . . .

Jesén.

Po zraku listje šepetá:

Jesén, jesén!

In v strugi mirni vir šumljá:

Jesén, jesén!

Po gôri, dolu, vse že vé:

Jesén, jesén!

In moje tudi zná srcé,

Da je jesén!

L. Habétov.

